

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. O.**

zastoupená advokátem Mgr. Marianem Babicem
sídlem Nákladní 3002/2, 746 01 Opava

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 111547/2017 ze dne 13. 12. 2017,
ve věci umístění stavby,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 13. 12. 2017, č. j. MSK 111547/2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Mariana Babice, sídlem Nákladní 3002/2, 746 00 Opava.

Odůvodnění:

1. V žalobě ze dne 13. 2. 2018 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. MSK 111547/2017 ze dne 13. 12. 2017, jímž byla zamítnuta odvolání žalobkyně a A. O. a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Dolní Benešov č. j. Výst.58/14/Roš. ze dne 11. 7. 2017. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby „Odvodnění a rozšíření místního hřbitova Dolní Benešov“ na pozemcích parc. č. X, X, X a X v kat. úz. Dolní Benešov.
2. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí namítla, že se žalovaný odmítl zabývat některými odvolacími námitkami žalobkyně (snížení ceny nemovitostí žalobkyně, omezení užívání sousedních pozemků, vlivu staveb na zdravotní stav žalobkyně a rušení návštěvníků hřbitova činností žalobkyně). Dále žalobkyně namítala, že se žalovaný nesprávně vypořádal s námitkou, že stavební úřad rezignoval na svou povinnost vést účastníky k dohodě a nesprávně vyhodnotil námitku podjatosti úřední osoby, kdy žalobkyně uváděla, že namítaná podjatost plyne z toho, že stavební úřad mimo řízení komunikoval s jedním z účastníků řízení (žadatelem). Konečně namítala, že žalovaný nesprávně vypořádal námitku negativního vlivu oplocení hřbitova na výhledové poměry žalobkyně.
3. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 30. 5. 2018 navrhl zamítnutí žaloby. K námitce, že se nezabýval některými odvolacími námitkami, uvedl, že tyto nesouvisely s předmětným řízením, neboť předmětem řízení nebylo rozšíření hřbitova, ale umístění stavebních objektů odvodnění hřbitova a oplocení a kolumbárium. Podobně nelze vytýkat správním orgánům, že nevedly účastníky k dohodě ohledně využití pozemku, sloužícího k rozšíření hřbitova, neboť se to vymykalo předmětu řízení. K námitce podjatosti uvedl, že nemělo smyslu se zabývat otázkou podjatosti úřední osoby, která přezkoumávané rozhodnutí vydávala, nebyly-li na samotném rozhodnutí shledány vady. K námitce ohledně výhledových poměrů pak vedl, že neexistuje nárok na neměnnost výhledových poměrů, přičemž posouzení výhledových poměrů je otázka právní, k níž stavební úřad nepotřeboval odborný posudek.
4. S ohledem na to, že u podepsaného soudu probíhalo pod sp. zn. 76 A 2/2018 řízení o návrhu žalobkyně na zrušení částí opatření obecné povahy – Územního plánu města Dolní Benešov, bylo řízení po dobu uvedeného řízení přerušeno.

5. Z úřední činnosti je soudu známo, že rozsudkem podepsaného soudu č. j. 76 A 2/2018-47 ze dne 13. 8. 2018, který nabyl právní moci dne 11. září 2018, byl zamítnut návrh žalobkyně na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu města Dolní Benešov, schváleného zastupitelstvem města Dolní Benešov dne 19. 12. 2005 a vyhlášeného obecně závaznou vyhláškou č. 4/2005, a to konkrétně: 1) hlavního výkresu B.1. a výkresu zónace B.1.1, které jsou součástí části B (grafická část) Územního plánu, v části označené jako plocha č. 13; 2) bodu 13 Přehledu navržených ploch, vyznačených v hlavním výkresu a ve výkresu zónace, na straně 44 části A (textová část) Územního plánu; 3) přílohy č. 3, která je součástí části C (návrh regulativů) Územního plánu v části označené plocha č. U4.
6. Ze správních spisů soud zjistil, že řízení o umístění stavby „Odvodnění a rozšíření místního hřbitova Dolní Benešov“ bylo zahájeno 7. 4. 2014 na základě žádosti města Dolní Benešov. Stavba zahrnovala objekty SO 01 Odvodnění hřbitova, SO 02 Rozšíření hřbitova, SO 03 Oplocení a SO 04 Kolumbárium. Prvostupňové řízení bylo ukončeno 2. 6. 2014 vydáním rozhodnutí č. j. Výst.58/14/Roš., jímž byla stavba umístěna. Proti tomuto rozhodnutí podala odvolání žalobkyně a další tři odvolatelé. Odvoláním napadené rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného č. j. MSK 101533/2014 ze dne 22. 9. 2014, který zavázal prvostupňový orgán k odstranění nedostatků v dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí, doplnění vyhodnocení vodohospodářského orgánu a doplnění vypořádání námitek účastníků řízení. V následném řízení prvostupňový orgán mj. opatřil opravenou dokumentaci pro vydání územního rozhodnutí a stanoviska dotčených orgánů a vlastníků a správců sítí. Došlo rovněž k novému vymezení stavebních objektů na objekty SO 01 Odvodnění hřbitova a SO 02 – Oplocení a kolumbárium. Stavební úřad opětovně rozhodl dne 11. 7. 2017 pod č. j. Výst.58/14/Roš. tak, že umístil stavbu tak, jak byla v předchozím řízení nově vymezena. Proti uvedenému rozhodnutí podaly odvolání žalobkyně a A. O.; to bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto.
7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Pokud se týče námitek žalobkyně ohledně vlivu staveb na její vlastnické právo k sousedním pozemkům, pak se soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, že uvedené námítka směřovaly ke skutečnosti, že dochází k rozšíření hřbitova, přičemž umístění předmětných je již jen reflexem onoho rozšíření. K problematice přiměřenosti zásahů do vlastnického práva žalobkyně, způsobeném rozšířením hřbitova, se soud vyjádřil v řízení sp. zn. 76 A 2/2018, vedeném před podepsaným soudem. Pokud se týče zdravotního stavu žalobkyně, ten není oprávněn stavební úřad brát v úvahu, nýbrž vychází z obecných hygienických norem, které byly dodrženy, jak správně rozebírá prvostupňové rozhodnutí na str. 18.
9. K námitce nevedení účastníků ke smírnému řízení rovněž soud přisvědčuje žalovanému v tom, že nelze klást k tíži správním orgánům, nevedou-li účastníky k dohodě vymykající se předmětu řízení (např. regulace průběhu pohřebních obřadů). Nadto soud poukazuje na to, že jednak je možnost dohody primárně v rukou účastníků, jednak i na skutečnost, že stavební úřady jsou primárně povolány

- k vrchnostenskému rozhodování, a to právě i v případech, kdy dohody není dosaženo (§ 89 odst. 6 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů).
10. Pokud se týče námitek ohledně negativního vlivu oplocení na výhledové poměry žalobkyně, je pravdou, že odůvodnění správních orgánů je poměrně strohé, nicméně odpovídá povaze samotné stavby i rozsahu vznesených námitek. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně v námitkách týkajících se výhledových poměrů – jak před prvostupňovým orgánem, tak i v odvolání – argumentovala primárně skutečnostmi, týkajícími se rozšíření hřbitova, a tedy vymykajícími se předmětnému řízení (dříve neměla přímý výhled na vzdálenější část hřbitova, nyní se hřbitov rozšiřuje na bližší pozemek, kde již přímý výhled má – srov. str. 2 odvolání ze dne 27. 7. 2017); k samotné stavbě oplocení pak v odvolání neuvedla nic a v prvostupňovém řízení pak (srov. str. 2 námitek ze dne 30. 5. 2017), že výška zdiva mezi sloupky oplocení 1,785 je zcela nedostatečná pro zabránění výhledu na hřbitov z nemovitostí žalobkyně. K tomu je třeba primárně uvést, že účelem hřbitovního oplocení není zabraňování pohledů na hřbitov. Jeho funkcí není být optickou clonou. Z hlediska výhledových poměrů tak lze ve vztahu k němu jen namítat, že brání výhledu nadmíru, nikoli však, že brání výhledu nedostatečně. Žalobkyně se nemůže domáhat, aby umístovaná stavba byla vyšší s ohledem na skutečnosti, nacházející se mimo tuto stavbu a funkčně s ní nesouvisející. Protože se správní orgány vůbec nemohou zabývat otázkou, jak efektivně docílit toho, aby se soused stavebníka nemusel dívat na něco, co funkčně nesouvisí se stavbou, která je předmětem řízení, odpadají tím jakékoli úvahy na téma, je-li tato otázka odbornou či právní.
  11. Soud však musel přisvědčit důvodnosti námítky týkající se nedostatečného vypořádání námítky podjatosti, kterou žalobkyně vznesla v odvolání. Ta spatřovala podjatost ve skutečnosti, že správní orgán 1. stupně přiznal povědomost o informacích, které nezískal ze spisu, ale neformálně díky organizačnímu a personálnímu propojení správního orgánu (Městský úřad Dolní Benešov) a žadatele (město Dolní Benešov). Na to však žalovaný odpovídá, že nelze námítku podjatosti odůvodňovat nesouhlasem s obsahem vydaného rozhodnutí. Žalobkyně však vůbec obsahem rozhodnutí neargumentovala, nýbrž argumentovala neformálním přenosem informací, mezi jedním z účastníků a správním orgánem, který ve věci rozhodoval. Vypořádání námítky, jak ji provedl žalovaný, se proto míjí s podstatou této námítky, a je proto nepřezkoumatelné.
  12. Z tohoto důvodu krajský soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. a) a odst. 3 s. ř. s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
  13. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého procesně úspěšné žalobkyni vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.
  14. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, odměna zástupce za tři úkony právní služby – a to převzetí věci, sepsání žaloby a účast u ústního jednání dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhl. č. 177/1996 Sb., přičemž výše odměny za jeden úkon činí dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb.

částku 3 100 Kč, tři režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 21% DPH ve výši 2 142 Kč.

15. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobkyni v řízení zastupoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava 28. listopadu 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu